

El llenguatge

Què esperes?

Algunes vegades s'usa el verb esperar amb un complement d'objecte preposicional, introduït per la preposició a, cosa que dona lloc a frases com. Abans de casar-te espera «a» trobar feina, Esperem «a» l'aprovació de la nova tarifa, «A» què esperes, per dir-me alguna cosa? Espero «a» que torni de vacances. ¿Es pot considerar correcte, aquest ús del verb esperar amb un complement preposicional? Hem de creure que no, i que en tots els exemples transcrits caldria, per tant, eliminar la preposició a. Diguem, a més, tot seguit, que en el darrer d'aquests exemples, encara que aquest ús fos

vàlid, caldria igualment eliminar la preposició, tal com és preceptiu, per sistema, davant la conjunció que.

Tant el Diccionari Fabra com la Gran Enciclopèdia Catalana indiquen que el verb esperar, usat en el sentit que comentem, i que el Fabra defineix amb els termes «restar en un lloc, diferir de fer alguna cosa, fins a l'arribada (d'algué o d'alguna cosa)», pràcticament idèntics als de l'Enciclopèdia, és un verb transitiu, és a dir, que demana un complement directe introduït sense cap preposició. Es cert que els exemples que corresponen al cas que ens ocupa no ens serveixen per a conformar la nostra afirmació, ja que tots quatre —dos en cada obra— són amb complements representats per una subordinada, introduïda per la conjunció que, la qual, com hem dit, emmena sempre l'abdicació de la preposició a: ...espera que siguin més madures, ... esperem que parli de ploure, ...espera que

arribin els altres, ...espera que es retredí. Algun exemple amb un grup nominal o un infinitiu com a complement no hi hauria estat sobrer però, amb tot, és evident que cap d'aquestes dues obres no admet aquest ús. Cal tenir en compte, a més, un altre fet: la pronominalització. «Espero a fer diners» s'hauria de pronominalitzar en «Hi espero» (talment com Accediran a venir es redueix a Hi accediran). Aquesta frase, però, s'ha de considerar impossible, no pertany a la llengua real. En podem concloure, doncs, que aquest ús del verb esperar és un calc sintàctic del castellà, que admet un complement preposicional amb aquest verb (i que cal no confondre amb l'acusatiu de designació personal, que introdueixen també sempre amb la preposició).

Una frase com Espero fer diners és, per tant, ambigua: «confio que en faré» i «no actuo fins que no es produeixi aquesta felicitat circumstància». El context, però, sol desfer aquesta ambigüitat: en el segon cas, la sol precedir una altra preposició —que en representa la conseqüència lògica— i que explica en què consisteix, exactament, la pausa, demora o trigança.

Albert Jané